

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michaela Pažitného a soudkyň JUDr. Lenky Ceplové a Mgr. Petry Kubáčové v právní věci žalobkyně **GROSS STAHL, s.r.o.**, se sídlem v Praze 5, Borského 1, identifikační číslo osoby: 64939545, zastoupené Mgr. Janem Novotným, advokátem se sídlem v Praze 1, Bílkova 132/4, proti žalovaným **1.) PQS Phoenix, SE**, se sídlem v Plzni, Na Roudné 443/18, identifikační číslo osoby: 29157978, zastoupené JUDr. Kateřinou Šebkovou, advokátkou se sídlem v Praze 8, Rohanské nábřeží 657/7, **2.) SBS Zero, s.r.o.**, se sídlem v Rakovníku, Lubenská 2250, identifikační číslo osoby: 25145690, **o žalobě z rušené držby, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 27. října 2014, č.j. 4 C 215/2014 – 31,**

t a k t o :

I.)

Usnesení soudu prvního stupně se v části věcného výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba co do uložení povinnosti žalovaných zdržet se požadování účasti žalobkyně a jejích zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel **m ě n í** tak, že obě žalované jsou povinny zdržet se požadování účasti žalobkyně a jejích zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel; jinak se usnesení soudu prvního stupně ve věcném výroku **p o t v r z u j e**.

II.)

Ve vztahu mezi žalobkyní a oběma žalovanými nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

III.)

Žalobkyně je povinna nahradit žalované 1.) náklady odvolacího řízení ve výši 2.057,- Kč k rukám její zástupkyně, JUDr. Kateřiny Šebkové, advokátky se sídlem v Praze 8, Rohanské nábřeží 657/7, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

IV.)

Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2.) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným usnesením soud prvního stupně výrokem ad I.) zamítl žalobu o stanovení povinnosti žalovaných „umožnit žalobkyni, jejím zaměstnancům a osobám, které tak činí v souvislosti s hospodářským účelem pozemku parc. č. [REDAKCE], pozemku parc. č. st. [REDAKCE] jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE] – průmyslový objekt, v katastrálním území Rakovník, a v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti žalobkyně, vstup a vjezd přes pozemek parc.

č. [REDAKCE] v katastrálním území Rakovník, minimálně v rozsahu sjednaném smlouvou o věcném břemeni ze dne 30.6.2004, které je zapsáno na listu vlastnictví č. [REDAKCE] v katastrálním území R [REDAKCE] pod č.j. V [REDAKCE], a to tak, aby žalovaná 1.) ani žalovaná 2.) nebránily přístupu a vjezdu k pozemku parc. č. [REDAKCE], pozemku parc. č. st. [REDAKCE], jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE] – průmyslový objekt v katastrálním území R [REDAKCE] vše zapsáno v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Rakovník, a zdržely se „požadování jakýchkoli dokumentů a osobních údajů od vstupujících, či vjíždějících osob či účasti žalobkyně nebo jejích zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel.“ Výrokem ad II.) bylo rozhodnuto o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Z odůvodnění prvostupňového usnesení se podává, že žalobkyně podala dne 29.9.2014 u Okresního soudu v Rakovníku žalobu, kterou se domáhala, aby byla oběma žalovaným stanovena povinnost vymezená ve výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí. Svou žalobu založila na tvrzeních, podle nichž je žalobkyně vlastníkem pozemku parc. č. [REDAKCE], pozemku stp. č. [REDAKCE] jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE] – průmyslový objekt, a pozemku stp. č. [REDAKCE], jehož součástí je stavba bez č.p. – garáž. Žalovaná 1.) je vlastníkem pozemků parc. č. [REDAKCE], parc. č. [REDAKCE] a parc. č. [REDAKCE], všech, stejně jako pozemky žalobkyně, nacházejících se v Rakovníku. Žalovaná 2.) vykonává pro žalovanou 1.) ostrahu areálu a zajišťuje provoz vrátnice, která byla žalovanou 1.) umístěna u vjezdu na pozemek parc. č. [REDAKCE] z veřejné komunikace. Ve výše označených nemovitostech, jež jsou ve vlastnictví žalobkyně, žalobkyně dlouhodobě provozuje svoji podnikatelskou činnost – prodej hutního materiálu a služby s tím spojené. Pozemky ve vlastnictví žalované 1.), zejména pak pozemek parc. č. [REDAKCE], obklopují pozemky žalobkyně, k nimž nemá žádný jiný přístup, než právě přes pozemky žalované 1.). V souvislosti s prodejem pozemků žalobkyni byla za účelem zajištění přístupu uzavřena dne 30.6.2004 smlouva o věcném břemeni, na jejímž základě bylo zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy oběma směry bez dalšího omezení přes pozemky parc. č. [REDAKCE] a parc. č. [REDAKCE] které tvoří jedinou přístupovou cestu nejen k nemovitostem žalobkyně, ale i k nemovitostem dalších subjektů působících v areálu žalobkyně (bývalý areál TOS Rakovník). Věcné břemeno odpovídající právu žalobkyně bylo vytýčeno geometrickým plánem č. 31116-129/2003 ze dne 27.7.2003, jenž byl potvrzen příslušným katastrálním úřadem, a v tomto rozsahu je věcné břemeno též zapsané v katastru nemovitostí. Žalobkyně je tedy oprávněna (má držbu práva odpovídajícího zapsanému věcnému břemeni) bez jakéhokoli omezení a kdykoli jezdit ke svým pozemkům přes pozemek parc. č. [REDAKCE]. Při vjezdu do bývalého areálu TOS Rakovník, tedy na okraji pozemku parc. č. [REDAKCE], žalovaná 1.) vybudovala vrátnici se závorou. Provoz této vrátnice zajišťuje prostřednictvím svých pracovníků žalovaná 2.). K nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně se lze dostat pouze tehdy, zdvihne-li příslušný pracovník žalované 2.) závoru, a to i za situace, kdy trasa cesty je v tomto úseku zatížena sjednaným věcným břemenem a žalobkyně je oprávněna tudy kdykoli bez omezení projíždět. Žalobkyně dále uplatnila tvrzení, podle něhož v minulých letech byl bez dalšího umožňován bez omezení vjezd všem vozidlům k pozemkům žalobkyně, případně pouze bylo sděleno, že jedou k žalobkyni. V současnosti však došlo k výraznému omezení vjezdu vozidel, aniž by pro to měla žalovaná 1.) a žalovaná 2.) právní důvod. Dne 23.9.2014 došlo ze strany obou žalovaných k zásadnímu porušení tohoto práva žalobkyně, spočívajícího v cíleném omezování vjezdu vozidel, jedoucích k žalobkyni. Žalovaná 1.) udělila žalované 2.) pokyn nepouštět do areálu kamiony a nákladní vozidla jedoucí k žalobkyni a dále znovu též vozidla zaměstnanců žalobkyně, přičemž toto omezení je také skutečně realizováno. Vjezd kamionů a nákladních vozidel pro žalobkyni je podmíněn osobní účastí žalobkyně u vrátnice, záznamem o identifikaci přepravce, času, registrační značky vozidla a sdělením čísel přepravního listu či objednávky, popř. dalšími náležitostmi. Žalobkyně však nemá žádnou

povinnost sdělovat žalovaným údaje o jedoucích vozidlech, ani informace ohledně zboží, které je vezeno. Žalované nejsou oprávněny podmiňovat zvednutí závory, a tedy umožnění vjezdu ani osobní účasti žalobkyně u vrátnice, což je v běžném provozu strojírenské a hutní firmy nemožné a znamenalo by to pro žalobkyni neúnosné náklady na pracovní sílu a nadbytečné zvyšování jejích nákladů.

Soud prvního stupně z listin předložených žalobkyní a těch, jež si v rámci se úřední činnosti sám opatřil (výpisy z katastru nemovitostí obec a katastrální území Rakovník list vlastnictví č. [REDAKCE] a [REDAKCE], smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 30.6.2004, písemné prohlášení zaměstnance žalobkyně Z [REDAKCE] U [REDAKCE], emailová komunikace žalobkyně a žalované 1.) ze dne 23.9.2014, protokol o jednání ze dne 3.3.2014 ve věci vedené u Okresního soudu v Rakovníku pod spisovou značkou 5 C 42/2012 a písemné prohlášení jednatele žalobkyně ze dne 23.9.2014), vzal za prokázané, že žalobkyně a žalovaná 1.) jsou vlastníky výše uvedených pozemků nacházejících se v bývalém areálu TOS Rakovník. Ve prospěch žalobkyně a jejích pozemků bylo v roce 2004 smluvně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni chůze a jízdy oběma směry bez dalšího omezení na a přes pozemky parc. č. [REDAKCE] a parc. č. [REDAKCE], které jsou jedinou přístupovou cestou k areálu žalobkyně. Při vjezdu do bývalého areálu TOS Rakovník na začátku pozemku parc. č. [REDAKCE] je umístěna vrátnice se závorou. Provoz této vrátnice zajišťuje prostřednictvím svých pracovníků žalovaná 2). Žalovaná 1.) prostřednictvím příslušného pracovníka žalované 2.) u všech nákladních vozidel žalobkyně, které vjíždějí do areálu, nebo vozidel jiných subjektů vjíždějících pro žalobkyni, dlouhodobě vyžaduje, aby tato vozidla vjela u vrátnice na čidlo k ověření jeho registrační značky a firmy, pro kterou jede do areálu, popř. řidič vozidla, je povinen sdělit strážnému, pro kterou firmu jede, poté je mu umožněno vjet do areálu. Žalovaná 1.) dále dlouhodobě prostřednictvím žalované 2.) nepouští do areálu osobní vozidla žalobkyně a jejích zaměstnanců. Ode dne 23.9.2014 žalovaná 1.) požaduje na žalobkyni, aby si u vrátnice odstavená vozidla prostřednictvím svých zaměstnanců přebírala a garantovala dodržení vytýčené trasy věcného břemene.

Na takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně aplikoval ustanovení § 1003 a § 1008 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále v textu také jen „o.z.“). S odkazem na posléze označené ustanovení soud prvního stupně žalobu z rušené držby zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně ji podala po uplynutí prekluzivní lhůty šesti týdnů, počítané ode dne, kdy se dozvěděla o svém právu a o osobě, která její držbu ohrožuje, popřípadě ruší. K tomuto závěru soud prvního stupně uvedl, že z protokolu o jednání ve věci spisové značka 5 C 42/2012 je zřejmé, že ze strany žalované 1.), a to prostřednictvím žalované 2.), dochází, a to dlouhodobě, k rušení pokojné držby žalobkyně a k narušení klidového stavu, spočívajícího v neumožnění vjezdu všech vozidel, jedoucích k žalobkyni, bez dalšího omezení. Soud prvního stupně dále připustil, že z žalobního tvrzení a z e-mailu žalované 1.) ze dne 23.9.2014 sice vyplývá, že mohlo částečně dojít k rozšíření intenzity rušení pokojné držby, soud však s ohledem na povahu řízení o žalobě z rušené držby jako řízení zkráceného nemá možnost uvedený závěr postavit najisto. Žalobkyně přitom své tvrzení o tom, že žalovaná 2.) z podnětu žalované 1.) znemožňuje vjezd nákladním vozidlům, která jedou do areálu pro žalobkyni z důvodu, že žalobkyně žalované 1.) nepředložila v mailu požadované informace, neprokázala. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud prvního stupně prostým odkazem na ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto usnesení podala v zákonné lhůtě odvolání žalobkyně. V něm po rekapitulaci důvodů, které soud prvního stupně vedly k zamítnutí žaloby z rušené držby, uvedla, že si je sice vědoma nedodržení lhůty šesti týdnů určené k podání žaloby z rušené

držby (ve vztahu k rušení, spočívajícímu v bránění vjezdu jejích zaměstnanců do areálu k pozemkům žalobkyně), nicméně soud prvního stupně nevzal dostatečně v úvahu, že k tomuto rušení dochází opakovaně znovu každý den, kdy je v provozu vrátnice. V ostatní čas žalobkyně, popřípadě i její zaměstnanci, volný vstup (vjezd) do areálu mají, neboť areál je uzavřen železnými vjezdovými vraty, která lze otevřít pomocí telefonu. V další části odvolání žalobkyně nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o tom, že neprokázala druhý typový případ rušení držby spočívající v podmiňování vjezdu do areálu za podmínky předložení příslušných listin, popřípadě sdělování různých informací, včetně toho, že vjezd nákladních automobilů pro žalobkyni je povolen až tehdy, dostaví-li se k vrátnici pracovník žalobkyně (vrátnice je přitom od areálu žalobkyně vzdálena 300 m). Proti správnosti uvedeného závěru žalobkyně argumentovala listinami, které přiložila k žalobě / email žalované 1.) ze dne 23.9.2014 a písemné prohlášení žalobkyně z téhož dne /, z nichž dovozovala, že žalovaná 1.) tvrzeným rušením nejen hrozila, ale současně také k němu začalo docházet. Pokud měl soud prvního stupně jakékoliv pochybnosti o tom, že k rušení držby popsáním způsobem dochází, měl žalobkyni ve smyslu ustanovení § 118a o.s.ř. vyzvat k doplnění či upřesnění žaloby, a to zvláště v situaci, že téměř dvojnásobně překročil lhůtu určenou k vydání rozhodnutí o žalobě z rušené držby. V odvolání žalobkyně navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

K odvolání žalobkyně se písemně vyjádřila žalovaná 1.). Ve vyjádření zpochybnila důvodnost uplatněné odvolací argumentace. Za nepravdivá označila žalobní tvrzení o tom, že žalobkyně, její zaměstnanci, popřípadě další osoby, včetně vozidel, které jsou na vrátnici nahlášeny, nemají neomezený přístup do areálu, v němž většina pozemků a přístupových cest je ve vlastnictví žalované 1.). Pomocí mobilního telefonu si žalobkyně může bez ohledu na denní dobu a provoz vrátnice vstupní závoru ovládat, tudíž není nijak omezena ve výkonu svého práva odpovídajícího věcnému břemeni chůze a jízdy. Pokud jde o umožnění vstupu jiným osobám, pak žalovaná 1.) tento vstup kontroluje a ověřuje účel, za nímž třetí osoby hodlají do areálu žalované 1.) vstoupit či vjet, což lze považovat za zcela legitimní opatření. K přísnějším kontrolám vstupu třetích osob dochází od léta 2013, kdy se podstatně zvýšil vstup a pohyb třetích osob v areálu a začalo docházet k porušování trasy sjednaného věcného břemene. Podle názoru žalované 1.), z uvedeného vyplývá, že žalobkyně jako osoba držící předmětné právo není ve věci aktivně legitimovaná, neboť sama není žalovanou 1.) v držbě práva a chůze a jízdy po jejím pozemku omezována. V další části vyjádření žalovaná 1.) upozornila na fakt, že žalobkyně netvrdila a neprokazovala svémoc rušené držby ze strany žalované 1.), tedy libovolné a nedovolené zmocnění se práva, o němž jednájíci ví, že mu nenáleží. Z tohoto důvodu nemůže být, dle názoru žalované 1.), ve věci pasivně legitimována žalovaná 2.), která provoz vrátnice zajišťuje na základě smlouvy uzavřené s žalovanou 1.). Žalovaná 1.) připustila, že vstup třetích osob do areálu podmiňuje doložením účelu návštěvy, jakož i přítomností pracovníka žalobkyně na vrátnici, aby bylo garantováno dodržení vytyčené trasy věcného břemene, k jejímuž porušení v minulosti docházelo. Třetí osoby podrobení se takovému režimu respektují, neboť se jedná o postup obvyklý v obdobných areálech. Problém v uvedeném postupu vidí, podle názoru žalované 1.), pouze žalobkyně, která celou záležitost zveličuje, například tím, že oproti skutečnosti na téměř dvojnásobnou uvedla vzdálenost, kterou musí urazit její pracovník na vrátnici, aby si vyzvedl třetí osobu, která za žalobkyni přijela. Ve vyjádření žalovaná 1.) navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému usnesení okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému

je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a contr. o.s.ř.), přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v rozsahu uvedeném v ustanoveních § 212, věta první, a § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., jakož přezkoumal i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné pouze částečně.

Odvoláním žalobkyně je v projednávané věci nastoleno řešení dvou otázek, a to a.) zda žalobkyně dodržela zákonnou šestitýdenní prekluzivní lhůtu pro podání žaloby z rušené držby pro jednání žalovaných, kterým je „žalobkyni, jejím zaměstnancům a osobám, které tak činí v souvislosti s hospodářským účelem pozemku parc. č. [REDAKCE], pozemku parc. č. st. 5464, jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE], a v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti žalobkyně, omezován – v rozporu s rozsahem věcného břemene sjednaného smlouvou o věcném břemenu ze dne 30.6.2004 - vstup a vjezd přes pozemek parc. č. 1126/3 k pozemku parc. č. [REDAKCE] a pozemku parc. č. st. [REDAKCE], jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE]; b.) zda žalobkyně dostatečně prokázala jednání žalovaných, v němž spatřuje rušení práva držby odpovídajícího věcnému břemenu, spočívajícího „v požadování jakýchkoli dokumentů a osobních údajů od vstupujících, či vjíždějících osob či účasti žalobkyně nebo jejích zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel.“

Z ustanovení § 1008 odst. 1 o.z. vyplývá, že soud žalobu z rušené držby (§ 1003 o.z.) zamítne tehdy, je-li podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé. Citované ustanovení tak kombinuje běh subjektivní a objektivní lhůty, jež má prekluzivní povahu, tj. soud k jejímu marnému uplynutí přihlíží z úřední povinnosti bez ohledu na to, zda žalovaný rušitel marné uplynutí lhůty namítne či nikoliv. Počátek běhu subjektivní lhůty k podání žaloby je přitom odvislý o skutečné, a nikoliv pouze potencionální, vědomosti žalobce o jeho právu a o tom, kdo jeho držbu ruší. V projednávané věci soud prvního stupně žalobu z rušené držby pro jednání žalovaných, jež mělo spočívat „v omezování žalobkyně, jejích zaměstnanců a osob, které tak činí v souvislosti s hospodářským účelem pozemku parc. č. [REDAKCE] a v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti žalobkyně, ve vstupu a vjezdu na a přes pozemek parc. č. [REDAKCE] k pozemku parc. č. [REDAKCE], pozemku parc. č. st. [REDAKCE], jehož součástí je stavba č.p. [REDAKCE],“ pro uplynutí prekluzivní lhůty zamítl s odkazem na listiny, a to konkrétně na protokol o jednání soudu prvního stupně konaném dne 3.3.2014 ve věci spisové značky 5 C 42/2012 (ve věci žalobkyně PQS Phoenix, SE a žalované GROSS STAHL, s.r.o., o uložení povinnosti zdržet se zásahů do vlastnického práva) a na prohlášení zaměstnance žalobkyně, Z[REDAKCE] U[REDAKCE], ze dne 25.9.2014. Z obou těchto listin lze dovodit, že závěr soudu prvního stupně o tom, že k jednání žalovaných popisovanému v žalobním návrhu (bod I.) až do slovního spojení „a zdrželi se požadování“ docházelo již v období, od něhož do podání žaloby uplynulo více než šest týdnů, je správný. V této souvislosti odvolací soud připomíná, že režim omezující žalobkyni ve výkonu práva odpovídajícího věcnému břemenu „vstupu a vjezdu bez omezení“ detailně popsali svědké J[REDAKCE] A[REDAKCE], zaměstnanec žalované 2.), při jednání soudu prvního stupně dne 3.3.2014 ve věci spisové značky 5 C 42/2012. Tomuto jednání (a výslechu jmenovaného svědka) byl – podle protokolace účasti při jednání – přítomen i jednatel žalobkyně, Ing. R[REDAKCE] G[REDAKCE], tedy osoba, která je s ohledem na své právní postavení v obchodní korporaci (právnícké osobě) oprávněna činit relevantní právní kroky, kterými by bylo zásahu do držby práva zamezeno. Nejpozději dne 3.3.2014 se tudíž žalobkyně prostřednictvím svého jednatele dozvěděla o rušení držby práva odpovídajícího věcnému břemenu, a pokud byla žaloba žádající ochranu před tímto rušením, podána až dne 29.9.2014, stalo se tak po uplynutí zákonné šestitýdenní prekluzivní lhůty. Nemůže – z hlediska včasnosti podání žaloby – obstat odvolací argumentace žalobkyně, spočívající v tvrzení, že k omezování vstupu a vjezdu

dochází vždy opakovaně a nanovo každý den, kdy je v provozu vrátnice, přičemž mimo tuto dobu si žalobkyně, popřípadě její zaměstnanci, mohou vstup či vjezd do areálu zjednat pomocí mobilního telefonu. Sama žalobkyně tvrdí, že popisované jednání omezující vstup či vjezd se stále opakuje; jde tedy o jednání totožné, charakterizované stejnou intenzitou a rozsahem omezení, jehož parametry jsou žalobkyni známy, jak bylo výše uvedeno, již od počátku března 2014.

V žalobě žalobkyně dále tvrdila, že dne 23.9.2014 došlo ze strany obou žalovaných k zásadnímu porušení práva z věcného břemene chůze a jízdy tím, že podle pokynu žalované 1.) žalovaná 2.) podmiňuje vjezd kamionů a nákladních vozidel pro žalobkyni osobní účastí žalobkyně u vrátnice, záznamem o identifikaci přepravce, času, registrační značky vozidla a sdělením čísel přepravního listu či objednávky, popř. dalšími náležitostmi. K tomuto tvrzení žalobkyně předložila emailovou komunikaci žalobkyně a žalované 1.) ze dne 23.9.2014 a písemné prohlášení jednatele žalobkyně z téhož dne. Z těchto listin soud prvního stupně učinil zjištění, že ode dne 23.9.2014 žalovaná 1.) požaduje na žalobkyni, aby si u vrátnice odstavená vozidla prostřednictvím svých zaměstnanců přebírala a garantovala dodržení vytyčené trasy a dále zjištění, že žalovaná 2.) na pokyn žalované 1.) od uvedeného dne vyžaduje od nákladních aut a kamiónů třetích osob vjíždějících do areálu pro žalobkyni údaje o přepravci, o vozidle a o čísle přepravního listu či objednávce. V rozsahu takto vymezeného rušení soud prvního stupně žalobu rovněž zamítl s argumentem, že ve zkráceném řízení nemohlo být postaveno najisto, zda k tomuto rušení, jež žalovaná 1.) avizovala v emailu ze dne 23.9.2014, skutečně dochází.

Judikatura, jež se zabývala otázkou rozsahu věcného břemene zřízeného netoliko ve prospěch konkrétní osoby, připouští, že vedle osoby oprávněné z věcného břemene spočívající v právu chůze mohou zatížený pozemek využívat ještě jiné třetí osoby (srov. Stanovisko Nejvyššího soudu SSR ze dne 22.12.1987, spisová značka Cpj 55/87, publikované pod R 14/1988 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého „z obsahu práva průchodu je obvykle zřejmé, že vlastník zatíženého pozemku je povinen trpět přecházení přes tento pozemek nejen vlastníkově sousedního pozemku, ale i osobám, které ho navštěvují. Tímto se však pro třetí osoby nezřizuje věcné břemeno ve formě práva průchodu, ale vymezuje se rozsah povinností vlastníka zatíženého pozemku“). Nejvyšší soud ČR dospěl v rozsudku ze dne 27.4.2006, spisová značka 22 Cdo 328/2005, jenž je přístupný na internetových stránkách www.nsoud.cz k závěru, že „nájemce bytu v domě vlastníka, který je osobou oprávněnou z věcného břemene chůze po zatíženém pozemku, je osobou, která odvozuje právo užívat zatížený pozemek k chůzi od vlastníka domu.“ V projednávané věci bylo žalobkyni smlouvou ze dne 30.6.2004 právo, jemuž odpovídá věcné břemeno chůze a jízdy na a přes pozemky parc. č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE] (nyní ve vlastnictví žalované 1.) / za účelem přístupu k pozemku parc. č. [REDAKCE], zřízeno bezúplatně a bez dalších omezení. Protože je žalobkyně obchodní korporací (právníckou osobou) a na panujícím pozemku vykonává podnikatelskou činnost prostřednictvím svých zaměstnanců a z obsahu spisu vyplývá, že v souvislosti s touto činností do areálu za žalobkyní vjíždějí vozidla třetích osob (dodavatelů, odběratelů, obchodních partnerů) musí se rozsah věcného břemene práva jízdy a chůze vztahovat i na tyto třetí osoby. Nelze ovšem přehlédnout, že vstup či vjezd těchto třetích osob má souvislost, jak ostatně také vyplývá z formulace žalobního návrhu, buď s hospodářským využitím panujícího pozemku, anebo s podnikatelskou činností žalobkyně. Nikoliv tedy každá třetí osoba, ale pouze ta, která uvedené účely deklaruje a prokáže, může právo vstupu či vjezdu využít. Smyslu práva zřízeného ve prospěch žalobkyně proto odpovídá, aby třetím osobám byl vjezd či vstup umožněn poté, co účel související s podnikáním žalobkyně prokážou. Práva odpovídající věcným břemenům nelze totiž rozšiřovat na újmu vlastníka zatíženého pozemku, tedy

v daném případě žalované 1.), která je oprávněna - v případě třetích osob – alespoň v minimálním rozsahu monitorovat jejich pohyb po pozemcích, jež jsou v jejím vlastnictví, a to zejména za situace, kdy tyto pozemky pravidelně užívá nejen žalobkyně, ale i další podnikatelské subjekty. Lze proto uzavřít, že žalobkyně sice prokázala, že vstup či vjezd třetích osob na pozemky žalované 1.) jsou umožněny až poté, kdy tyto třetí osoby sdělí a prokážou účel vstupu či vjezdu (v tomto se odvolací soud se závěrem soudu prvního stupně neztotožňuje), nicméně s ohledem na konkrétní okolnosti případu, spočívající v legitimním požadavku žalované 1.) na provádění minimální kontroly subjektů (třetích osob), které hodlají – vedle subjektů z věcných břemen oprávněných – na pozemky žalované 1.) vjíždět, popřípadě vstupovat, se nejedná o svémocné jednání, jež by držbu žalobkyně rušilo; žalovaná 1.) kontrolou třetích osob pouze v nezbytném rozsahu minimalizuje možné neoprávněné zásahy do výkonu svého vlastnického práva k oběma zatíženým pozemkům, čímž žalobkyni nijak neomezuje. Není proto v rozsahu žalobního požadavku na „zdržení se požadovat jakékoliv dokumenty a osobní údaje od vstupujících, či vjíždějících osob, naplněn znak svémoci, jež je ve smyslu ustanovení § 1003 o.z. předpokladem důvodnosti žaloby z rušené držby.

Žalobkyně žalobou z rušené držby konečně žádala, aby se žalované zdržely „požadovat účasti žalobkyně nebo jejích zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel,“ tj. opatření, které žalovaná 1.) na žalobkyni žádá jako garanci dodržení trasy věcného břemene. Protože uplatnění tohoto opatření, které je objektivně způsobitelné žalobkyni omezit ve výkonu drženého práva odpovídajícího věcnému břemeni chůze a jízdy bez omezení, začalo být realizováno od 23.9.2014 / viz email žalované 1.) ze dne 23.9.2014 / je žaloba z rušené držby, která byla podána dne 29.9.2014, ve vztahu k zamezení shora popsanému jednání včasná. Rušením držby práva je každé jednání zamezující či fakticky ztěžující výkon takového práva. Podmínka úspěchu držební (posesorní) žaloby obsažená v ustanovení § 1003 o.z., tj. zjištění svémocného rušení, je naplněna tehdy, vykoná-li rušitel zásah, k němuž není ve vztahu k držiteli oprávněn a ví o tom, že do sféry cizí držby zasahuje. Pokud jde o otázku věcné pasivní legitimace v řízení o žalobě z rušené držby práva, pak žalovaným může být nejen ten, kdo držbu faktickou činností ruší, ale i ten, kdo je účasten právního vztahu, v němž má postavení povinného subjektu. Pasivní legitimace více osob je dána i tehdy, pokud někdo vykoná rušební čin na základě příkazu jiného, popřípadě, pokud jednáním, v němž je rušení držby spatřováno, plní smluvní závazek vůči jinému. Z právě uvedeného výkladu vyplývá, že požadavek žalované vyjádřený a realizovaný s účinností od 23.9.2014 vůči žalobkyni, spočívající ve vyžadování osobní účasti žalobkyně (jejích zaměstnanců) na vrátnici areálu při vjezdu vozidel, jež přijíždějí za žalobkyní, je jednáním, které drženému právu odpovídajícímu věcnému břemeni chůze a vjezdu bez omezení nekoresponduje. K tomuto zásahu není žalovaná 1.) a ani žalovaná 2.), která fakticky požadavek představující zásah do drženého práva provádí, oprávněna na základě žádného právního předpisu, úředního povolení a ani smlouvy o zřízení věcného břemene a předmětný zásah není ospravedlnitelný ani deklarovaným zájmem na dodržení trasy vytýčeného věcného břemene. Mezi požadavkem na dodržení trasy a osobní účastí žalobkyně, jež má jeho splnění tímto způsobem garantovat, není žádná věcná souvislost, neboť poučení o nutnosti dodržovat trasu vytýčeného věcného břemene se může dostat vjíždějícím třetím osobám při vjezdu do areálu žalovanou 2.), která prostřednictvím svého pracovníka provozuje činnost vrátnice. Lze proto uzavřít, že žaloba z rušené držby, kterou se žalobkyně domáhá vyslovení povinnosti obou žalovaných „zdržet se požadování účasti žalobkyně a její zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel,“ je v této části důvodná.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení soudu prvního stupně není v části, v níž byla žaloba z rušené držby (ohledně žalobního požadavku zdržet se požadování účasti žalobkyně a její zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel) zamítnuta, věcně správné, a proto bylo odvolacím soudem podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změněno způsobem vyplývajícím z výroku ad I.) tohoto usnesení, části před středníkem. V dalších částech bylo zamítavé usnesení soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrzeno.

Výrok o nákladech řízení před soudem prvního stupně je ve vztahu mezi všemi účastníky řízení odůvodněn ustanovením § 224 odst. 2 o.s.ř. za současného použití ustanovení § 142 odst. 2 a § 151 odst. 1 o.s.ř. Žalované sice měly v důsledku částečného měnicího rozhodnutí odvolacího soudu v řízení před soudem prvního stupně poměrný úspěch / ohledně dvou ze tří žalobních požadavků na zamezení zásahů do držení práva – a.) umožnit žalobkyni, jejím zaměstnancům a osobám, které tak činí v souvislosti s hospodářským účelem pozemku žalobkyně a v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti žalobkyně, vstup a vjezd přes pozemek žalované 1.) tak, aby žalovaná 1.) ani žalovaná 2.) nebránily přístupu a vjezdu k pozemku žalobkyně; b.) zdržet se požadování jakýchkoli dokumentů a osobních údajů od vstupujících, či vjíždějících osob a c.) zdržet se požadování účasti žalobkyně a její zaměstnanců na vrátnici při vjezdu vozidel /, nicméně podle obsahu spisu jim v řízení před okresním soudem žádné náklady nevznikly.

Výrok o nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 1.) je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o.s.ř. za současného použití ustanovení § 142 odst. 2 a § 151 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná 1.) měla v odvolacím řízení poměrný procesní úspěch v rozsahu jedné třetiny předmětu řízení daného třemi žalobními požadavky / v odvolacím řízení byla žalobkyně ve vztahu žalované 1.) procesně neúspěšná ve dvou ze tří požadavků – 2/3 neúspěchu / 1/3 úspěchu / a v odvolacím řízení jí vznikly náklady v souvislosti s právním zastupováním advokátkou v poměrné výši 2.057,- Kč / mimosmluvní odměna advokáta ve třech věcech ve výši 4.500,- Kč za jeden úkon právní služby - § 1 odst. 2, část věty první před středníkem, § 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále v textu také jen „AT“), náhrada dvou režijních paušálů za dva úkony právní služby po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsí vyjádření k odvolání) - § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 AT a náhrada částky 1.071,- Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupkyně žalované 1.) - 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř. a § 14a odst. 1 AT /. Z celkové částky 6.171,- Kč činí 1/3 rozsahu předmětu odvolacího řízení, v němž měla žalovaná 1.) poměrný procesní úspěch, částku 2.057,- Kč. Místem splnění náhradové povinnosti je zástupkyně žalované 1.), která je advokátkou (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Lhůta ke splnění povinnosti byla určena podle ustanovení § 160 odst. 1, část věty před středníkem, o.s.ř., neboť ke stanovení lhůty jiné neshledal odvolací soud žádný důvod.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2.) odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o.s.ř. za současného použití ustanovení § 142 odst. 2 a § 151 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná 2.) sice měla v odvolacím řízení poměrný procesní úspěch v rozsahu jedné třetiny předmětu řízení daného třemi žalobními požadavky, nicméně podle obsahu spisu jí v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není přípustné** dovolání / § 238 odst. 1 písm. g) o.s.ř. /.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně povinnost stanovenou tímto usnesením, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/2001 Sb.) u soudního exekutora.

V Praze dne 30. prosince 2014

Předseda senátu:
JUDr. Michael Pažitný, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská